

ВЕЛИКЕ СЕРЦЕ

Знову я хвора, лежу в ліжку. Горло закутане бабусиним пуховим шаликом. Їм лимони, мед і п'ю чай із малиною.

Першого дня хворіти навіть приємно: всі жаліють, метушаться навколо тебе, спати можна досхочу. На другий день лежати уже важче, а на третій — так нудно, що навіть виникає бажання вчити уроки.

Лежу й чекаю на прихід Ліни, однокласниці. Вона моя сусідка і найгарніша дівчинка у класі. Вчителька завжди доручає їй відповідальні справи. Ліна «вміє себе показати», відчуває своє елітне становище і пишається ним.

Ще з порога вона вигукує:

— Привіт, Настусю! У мене новина — до нас прийшла новенька. З Києва приїхала. Мама в неї журналістка. Ця Тамара — така задавака, яких світ не бачив!

Ліна завжди перебільшує, тому на її слова не варто зважати.

— Уявляєш, — продовжує збуджена дівчинка, — на Тамару всі дивляться, мов зачаровані. І що в ній особливого? Ніс стирчить, як дзьоб у пташки. Волосся ніби наелектризоване: на голові не зачіска, а якась кумедна шапка. Мені зовсім не подобається, а дівчата просто вражені.

— На новеньких завжди звертають увагу, — сказала я, щоб заспокоїти Ліну, — а потім до них звикають.

— Настусю, ти не розумієш. Це зовсім інше. На неї дивляться як на інопланетянку чи кінозірку.

— Тобі так здається...

— Ні, не здається! А твоя Даринка теж добра!

— А що Даринка? — здивувалась я, бо йшлося про мою найкращу подругу, з якою ми дружили ще з дитячого садочка.

— Даринка запросила Тамару сісти біля неї. Тепер твоє місце зайняте!

— Ну то й що?

— На перерві Даринка повела новеньку в їдальню, а після уроків вони разом пішли додому. Отака-то ваша давня дружба!

Ці слова зачепили мене за живе, і в моєму серці заворушився черв'ячок ревності. Ліна пішла, а я залишилася на самоті з думками. Цікаво, чи зателефонує Даринка увечері, як завжди? Що вона розповість про новеньку?

Даринка не озвалася ні того вечора, ні наступного. У понеділок до школи я пішла в поганому настрої. Прийшла першою, щоб зайняти своє місце. «Не вступлюся, — думала я, — хай новенька сідає за останню парту, до Володі». Іншого вільного місця в класі не було. А з Володею ніхто не хотів сидіти. Він до всіх задирався, і сам не вчився, і сусідам заважав.

Діти потихеньку сходилися. Нарешті прийшли вони: моя люблена подруга Даринка і новенька дівчинка, яка була справді незвичайною.

На голові — шапка пухнастого жовтуватого волосся. Трішки завеликий, задертий носик нагадував дзьобик веселої пташки. Великі сіро-голубі очі випромінювали світло. Мені захотілося намалювати портрет цієї дівчинки. Та чи зможу? Ім'я Тамара їй зовсім не підходило. Подумки я назвала її Золотою Кульбабкою.

Щойно новенька зайшла до класу, між дітьми почався рух. Усім хотілося привітатися з нею, і Тамара відповідала з милою усмішкою. Даринка й новенька підійшли до парти, за якою сиділа я. Що тепер буде?

— Привіт, Настусю! — приглушено сказала Даринка. — Ти вже одужала?

— Так.

«А що ж далі?» — подумала я. Сваритися зовсім не хотілося. Виручив Володя. Визирнувши з-за плеча Тамари, він пояснив:

— Це Настусине місце. Вона хворіла, а тепер одужала. Можу запропонувати місце на останній парті.

Він напівжартома вклонився Золотій Кульбабці й допоміг їй нести ранець. Володю годі було впізнати: костюмчик випрасуваний, сорочка чистенька, стрижка стильна. «А він дуже гарний!» — мовчки здивувалась я.

Тамара пішла за Володею, а Даринка сіла біля мене.

— Як ти? — спитала подруга.

— Нічого, — відповіла я.

Ось і вся наша розмова після тижневої розлуки. В голові роїлися Лініні слова: «Отака-то ваша давня дружба». Я ледве стрималася, щоб не заплакати.

На великій перерві подруга запросила мене:

— Ходімо з нами в їдальню.

— З ким це — «з нами»? З тобою і Тамарою? — образилась я. — Ні, йдіть уже самі. Не буду вам заважати.

І Даринка пішла разом із Золотою Кульбабкою. Дивлячись їм услід, я впіймала себе на думці, що мені теж хочеть-

ся бути поруч з цією дивною дівчинкою. Що вдієш, уподобання у нас із Даринкою подібні.

Додому моя подруга пішла з новенькою, а я разом із Ліною.

Наступного дня Золота Кульбабка запитала мене.

— Настусю, можна з тобою поговорити?

— Будь ласка.

Дівчинка глянула на мене лагідними очима і почала розмову:

— Настусю, Володя розповів мені про вашу з Даринкою дружбу. Повір, я не хочу ставати між вами. Дружимо втрьох.

— Хіба це можливо?

— Можливо. Ми в Києві дружили всім класом: і до лісу разом ходили, і в музеї, і на концерти. А у вас чомусь усі по двоє дружать.

— Вибач, інакше не вмію, — гордо відповіла я і пішла.

У душі шкодувала про свою відмову, але дружбу втрьох справді не уявляла. Подумки я могла уявити себе або з Даринкою, або із Золотою Кульбабкою.

Усі переживання я довіряла Ліні, а Ліна скаржилася мені на весь клас одразу. Я втратила одну подругу, а вона — увагу всього класу. Її місце лідера посіла Золота Кульбабка. Тамара приносила цікаві книжки, музичні записи. У неділю діти збирались у неї вдома або ходили в парк.

Тільки ми з Ліною були осторонь. Хоча нас завжди запрошували, ми гордо відмовлялися. Мені, щоправда, було цікаво, що відбувається у Тамари вдома. Після недільних зустрічей діти завжди щось жваво обговорювали.

Одного разу Даринка звернулася до мене з проханням:

— Настусю, ми збираємо іграшки й одяг для дітей районів, потерпілих від повені. Може, щось принесеш?

— Принесу.